

Zondag 1 december 2024
Eerste zondag van de advent:
Jeremia 33, 14-16 en Lucas 21, 25-36

VERKONDIGING

De beide lezingen welke zojuist hebben geklonken kunnen nogal vreemd overkomen: is het een soort science fiction dat er wordt geschilderd, compleet met allerlei merkwaardige rampen. Inderdaad valt het niet te ontkennen dat Jezus nogal angstige toekomstverwachtingen uitspreekt. Als kind van zijn tijd deelde hij de ervaringen van zijn medemensen. Het land zat onder de knoet van Romeinse overheersing. Er was sociale onrust, een groeiend aantal mensen leefde in toenemende armoede, kortom er was duidelijk zichtbaar en voelbaar sprake van heel veel ellende. En het was dan ook helemaal niet zo verbazingwekkend dat veel mensen dachten en het ook uitspraken: 'Zo kan het niet langer, hier moet een einde aan komen. In deze verdorven wereld zal God een keer inbreken en komt er een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. Dat nieuwe leven moet toch kunnen komen'.

Het zou mij niet verbazen als er inderdaad zo ongeveer gedroomd en verteld werd.

Uit de woorden die we zojuist gehoord hebben mogen we opmaken dat Jezus tot op zekere hoogte meegaat in de heersende gedachte. Hij verkondigt de toekomstvisie dat de droom van God met zijn wereld toch een keer werkelijkheid wordt, dat de mensenzoon zal komen. We dromen ervan, we zingen het uit in het lied waarmee we vandaag begonnen zijn: van deze dagen: 'Al wie tastend in het donker'. En zingen we dan niet uit: 'nieuwe vrede zal er dagen, liefde straalt als morgenrood'.

De beelden welke in de beide lezingen zijn gebruikt getuigen heel voorzichtig van een nieuwe toekomst, hoewel het onheil nog volop op de loer ligt. Ondanks al de ellende die toen en nu over ons heen komt, ondanks het kwaad dat in de wereld is, kunnen we ons toch niet indenken dat de wereld zal vergaan. De evangeliewoorden lijken me dan ook vooral gelezen te moeten worden als een schildering van onze mensengeschiedenis.

Telkens opnieuw hebben wij met natuurrampen te maken. De kracht van water en wind heeft met regelmaat een verwoestende werking, een klimaatcrisis mag en kan daar niet los van gezien worden. En wat ons vooral dwars zit, dat zijn de rampen die wij min of meer direct aan onszelf te wijten hebben en die we geërgerd zo dikwijls via de verschillende media voorbij zien komen. Rampen die ons overkomen in het klein en in het groot. In het groot telkens maar weer gewapende conflicten. Waarom duurt die strijd in Oekraïne nu al weer ruim twee jaar? Waarom die verwoestende strijd in Gaza? Waarom al die armoede en honger die wij met al onze intelligente en technische vooruitgang niet uit de wereld kunnen of willen helpen. In menig Afrikaans land kan geen enkele garantie worden geboden dat er morgen wel brood op de plank zal zijn, laat staan vandaag.

En dan in het klein: zo veel zo genoemd 'Zinloos geweld'. zoveel onrecht vanwege vernieling, inbraak en beroving.

Leven vanuit verwachting, waakzaam kijken, zijn woorden die zojuist geklonken hebben. Met andere ogen naar de wereld kijken maakt het leven ook niet altijd gemakkelijker. Maar het helpt wel om onrecht op het spoor te komen en te onderscheiden wat de moeite waard is om te realiseren. Uitzien naar nieuw leven betekent dan ook dat het verlangen in ons groeit dat het eeuwenoude verhaal van de menswording van God ook echt raakt aan ons eigen leven en ons mens-zijn inspireert en verandert. Zo worden we opgeroepen om ons leven in te richten op ZIJN KOMST. In deze tijd van verwachting voeren we ook weer de adventsactie.

Dit jaar blijven we dicht bij huis: We steunen het werk van een kleine groep vrijwilligers die in een garagebox onder de Sibeliusflat kleding, schoenen en speelgoed verzamelt in het kader van duurzaamheid en armoede. Tira Mis Su geeft deze spullen een tweede leven in gezinnen in onze eigen wijk en omgeving. Hoe klein het ook lijkt wat we doen en waar we ons voor inzetten, als wij Gods wegen gaan, komt Hij – op wie wij wachten – ons tegemoet. Aan het begin van deze viering staken we een eerste kaarsje aan, een nietig eerste vlammetje, maar we weten dat het uit kan groeien tot een waaier van licht, en dan niet om te dreigen, maar om te verlichten en om te verwarmen. Om uit te groeien tot een zee van licht voor al die plaatsen waar mensen in duisternis leven. Mogen wij zoveel kracht en moed bij en met elkaar opdoen om het nieuwe leven te verwelkomen.

Pastor Denis Hendrickx o.praem.